

DE KRACHT VAN DE SCHELA

SAINT-FLOUR
PONT-SAINT-ESPRIT
GR 4 - DEEL 5

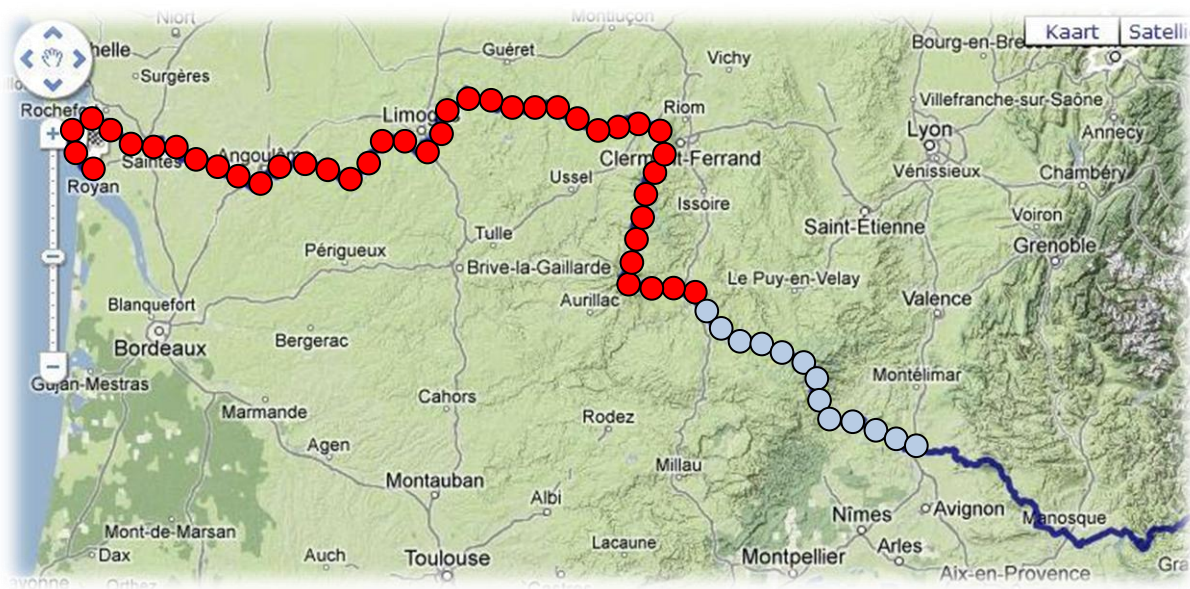
VOORSTELLING TOCHT

“Le sentier de grande randonnée 4” (grote routepad nr.4)) is een lange afstands-wandelpad, dat begint vanuit het Franse Royan (Charente-Maritime) en eindigt in het Franse Grasse (Alpes-Maritimes). Op deze wijze verbindt de GR4 de Atlantische kust met de Provence.

De GR4 doorkruist 13 departementen: Charente-Maritime, Charente, Dordogne, Haute-Vienne, Creuse, Puy-de-Dôme, Cantal, Lozère, Ardèche, Gard, Vaucluse, Alpes-de-Haute-Provence en Alpes-Maritimes.

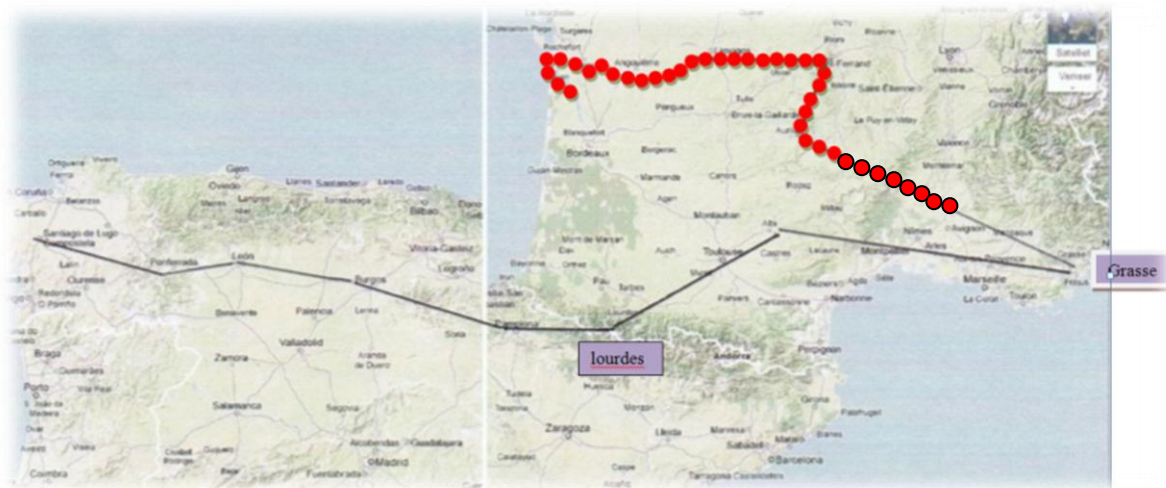
Het pad heeft een lengte van zowat 1.500 km. Ik gebruik de GR 4 als aanlooproute naar Santiago de Compostela. Tot Grasse staat de te volgen weg al vast. Van in Grasse ga ik hoe dan ook doorsteken naar het Heiligdom Lourdes vermoedelijk via Albi maar dat staat nog niet vast. Dat moet ik nog concreet uitwerken. En van Lourdes ga ik dan naar Santiago de Compostela. Geen flauw idee hoeveel kilometer dit avontuur zal beslaan maar ik schat tussen de 3.000 en 4.000 kilometer.

Deze onderneming geef ik als titel “De kracht van de schelp” omdat ik sterk geloof in de kracht van de schelp.

Hierboven een kaartje van de GR 4. De rode bolletjes is het traject dat ik in het verleden reeds heb afgelegd. De blauwe bolletjes is het traject dat we nu hebben afgelegd. De blauwe lijn is het resterende traject van de GR 4.

Hieronder een kaartje met de gehele voorstelling van de tocht. Het traject met de rode bolletjes heb ik reeds gedaan. De zwarte verbindingslijnen dien ik nog te doen.

DEELNEMERS

Henk Jansen (Elspeet Nederland)

Ludwig D'Haese (Merchtem)

Ikzelf ben een veelwandelaar en ga maandelijks een tiental dagen wandelen. Ik ben met pensioen en kan dan ook ten volle mijn voornaamste hobby (wandelen en genieten van de natuur) beoefenen.

Henk ken ik al een zevental jaar. We hebben elkaar ontmoet op het Deltapad in Nederland. Sedertdien gaan we jaarlijks één of twee keer samen op stap. Henk is een houthandelaar en werkt dagelijks in het bos om er bomen te rooien. Hij houdt eveneens van de natuur en van het buitenleven.

Zaterdag 5 september 2015

- Van : Saint-Flour 840 m
- Naar : Le Malzieu-Ville 880 m
- Afstand : 39 km
- Stijgen : 1.100 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 10 uur

We vertrekken onderaan het historische stadje Saint-Flour dat hoog in een basalten voorgebergte gelegen is. We trekken zuidwaarts. Het is zonnig maar er staat een strakke koude wind.

Het gaat afwisselend op en neer met af en toe mooie vergezichten. De GR 4 is vrij goed bewegwijzerd.

Het is de bedoeling dat we zoveel mogelijk binnen slapen in een hotel of gîte of iets dergelijks. We hebben echter niets gereserveerd maar we hebben wel een tent bij voor in noodgevallen.

We bevinden ons in de regio Auvergne welke zijn naam dankt aan het Gallische volk de Arverni.

Af en toe krijgen we zicht op de rivier Truyère. Deze ontspringt in het bos van Croix-de-Bor in de bergen van la Margeride, en mondt uit in de Lot bij Entraygues-sur-Truyère.

De Truyère heeft een lengte van 170 km en de bron ligt op een hoogte van 1450 meter.

We eindigen vandaag in het 13de eeuwse stadje Le Malzieu-Ville waar we een kamer gevonden hebben in het enige hotel dat nog open is.

In het centrum staan enkele beelden die verwijzen naar het Beest van Gévaudan. Het was een hondachtig dier, mogelijks een wolf, dat mensen aanviel en doodde. Het beest zou tussen 1764 en 1767 tussen de 60 en 123 mensen gedood hebben.

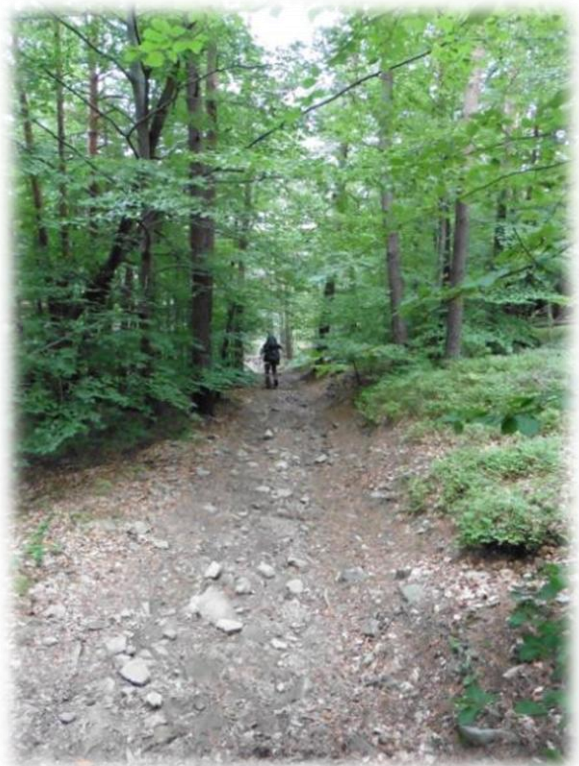
De eerste aanval gebeurde op 1 juli 1764. Een vrouw uit Langogne zag een grote hond uit het bos komen, die haar direct aanviel. Het dier werd door de stieren van de boerderij weggejaagd. Het eerste officiële slachtoffer was Jeanne Boulet, die vlak bij het dorp Les Hubacs gedood werd, niet ver van Langogne.

Zondag 6 september 2015

- Van : Le Malzieu-Ville 880 m
- Naar : Saint-Eulalie 1.240 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 850 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 7 uur

De manier waarop het dier aanviel is ongebruikelijk voor een roofdier, het richtte zich op het hoofd, terwijl andere roofdieren zich vaak richten op de benen of de keel. Vaak werd het hoofd vermorzeld of zelfs geheel verwijderd. Het dier scheen ook een voorkeur te hebben voor mensen. In veel gevallen viel het mensen aan terwijl er op hetzelfde moment en vlakbij ook vee en andere dieren aanwezig waren.

Het is moeilijk om het exacte aantal slachtoffers vast te stellen. Er is een schatting gebaseerd op ambtelijke documenten waarin meer dan 198 aanvallen genoemd worden, waarbij 36 mensen gewond werden en 123 gedood. Andere bronnen hebben het over 306 aanvallen waarvan 52 gewond en 123 dood. Het dier scheen een voorkeur te hebben gehad voor vrouwen en kinderen, dit komt waarschijnlijk doordat zij vaak alleen of met z'n tweeën werkten, waardoor zij relatief eenvoudige slachtoffers waren. Mannen daarentegen werkten vaak in grotere groepen en hebben vaak ook wapens waarmee zij zich kunnen verdedigen.

Op 12 januari 1765 werd Jacques Portefaix, samen met zes vrienden, door het beest aangevallen. Ze konden hem weggagen door bij elkaar te blijven. Deze gebeurtenis trok de aandacht van Lodewijk XV, die hen een beloning gaf van 300 livres. De koning gaf daarna aan de professionele wolvenjager, Jean-Charles-Marc-Antoine Vaumesle d'Enneval en zijn zoon Jean-François de opdracht om het dier te doden. Hij was persoonlijk geïnteresseerd geraakt in de materie.

De jagers kwamen met hun acht speciaal voor de wolvenjacht opgeleide bloedhonden op 17 februari 1765 aan in Clermont-Ferrand. Zij jaagden verschillende maanden op wolven omdat zij dachten dat dit de moordenaars waren. De aanvallen gingen echter gewoon door en in juni 1765 werden zij vervangen door François Antoine. Hij kwam op 22 juni aan in Le Malzieu.

Op 21 september 1765 doodde Antoine een grote wolf van 80 cm hoogte, 1,7 meter lang en 60 kg. De wolf werd "Le Loup de Chazes", genoemd naar de in de buurt gelegen abdij van Chazes. Men vond het een vrij grote wolf. Antoine rapporteerde dan ook officieel: "Hierbij verklaren wij dat wij nog nooit een zo grote wolf gezien hebben. Daarom denken wij dat dit het dier is dat we zochten en dat zoveel onrust veroorzaakt heeft."

De wolf werd opgezet en naar Versailles gestuurd. Antoine was de held en ontving een groot geldbedrag plus allerlei titels en beloningen. Echter, op 2 december 1765 viel het dier opnieuw aan in La Besseyre-Saint-Mary, waarbij twee kinderen zwaargewond werden. Daarna volgden nog tientallen doden.

Jean Chastel, een plaatselijke jager, is de man die in Sogne d'Auvers op 19 juni 1767 een groot dier doodde, waarna de aanvallen geheel stopten. De stoffelijke resten van het dier werden begraven. Men heeft nooit geweten om welk dier het ging.

Ik breng een bezoek aan een klein kerkhof rond een kerk. De graven zijn zo oud dat de inscripties in de grafstenen niet meer gelezen kunnen worden.

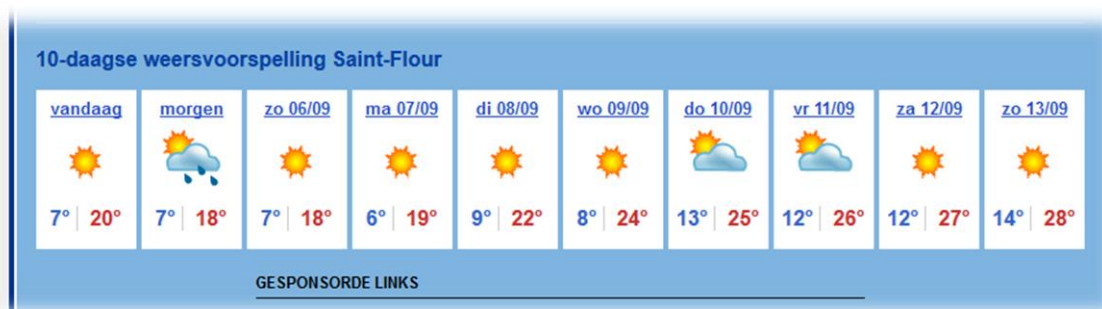
We eindigen in het dorpje Sainte-Eulalie. We doorkruisen het dorpje maar we vinden geen overnachtingsplaats. Plots ziet Henk een auto naderen en we doen de auto stoppen. Het is een 76 jarige dame die in het dorp een gîte rural heeft waar we gebruik mogen van maken. Volgens Henk is het terug de kracht van de schelp die ons een onderkomen heeft verschaft.

Maandag 7 september 2015

- Van : Saint-Eulalie 1.240 m
- Naar : Auroux 1.000 m
- Afstand : 35 km
- Stijgen : 800 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 9 uur

De dame die ons logies heeft verschaft heeft gisterenavond voor ons ook gekookt, iets dat ze normaal niet doet. Ze heeft ons ook een ontbijt verschaft en heeft zowat haar hele leven verteld. Ze is van de streek maar heeft in Parijs gestudeerd en heeft daar 38 jaar in een ziekenhuis gewerkt op de spoedafdeling. Na haar carrière is ze terug gekeerd naar haar geboortestreek.

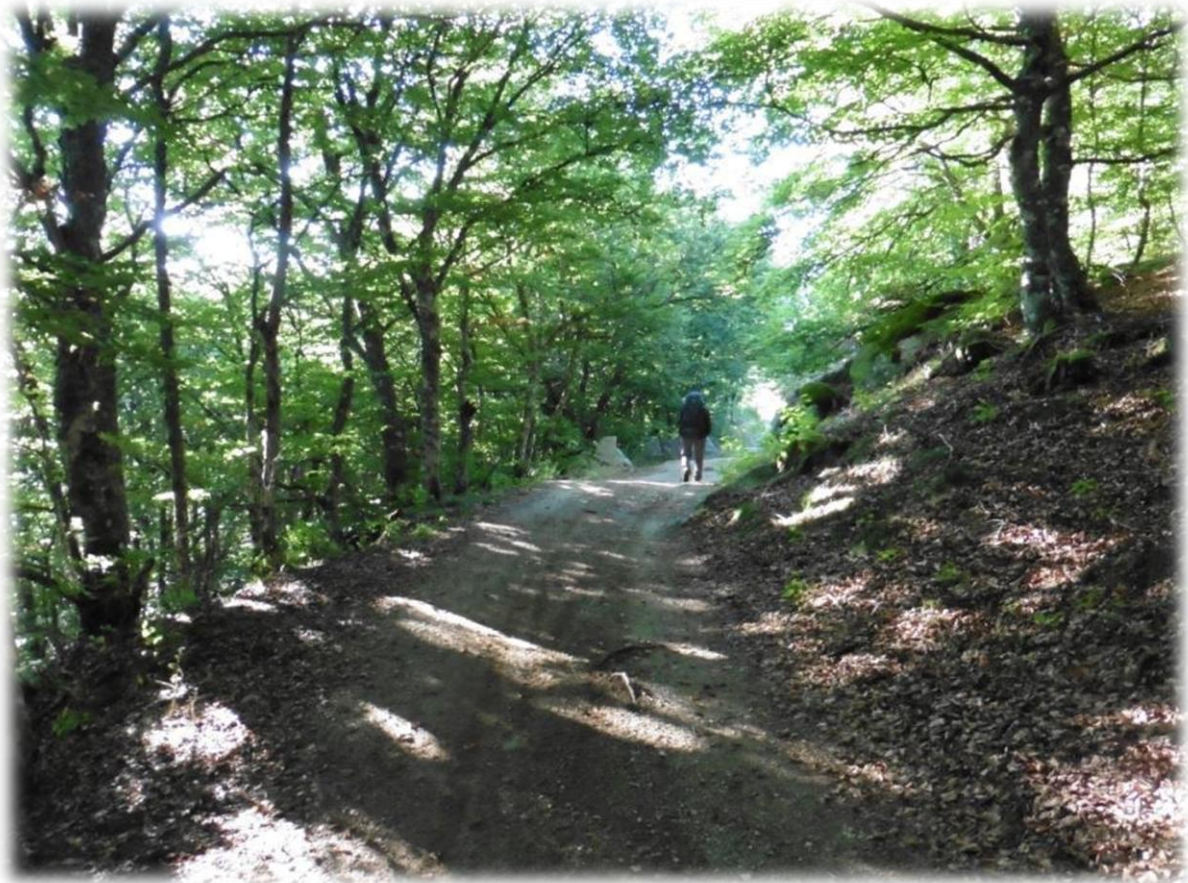

De langetermijn weersvoorspellingen blijken uiteindelijk toch niet geheel te kloppen. De temperaturen liggen, vooral tijdens de voormiddag, een stuk lager dan voorspeld was.

De GR 65, ook wel de Via Podiensis genoemd, is een historische pelgrimsroute die loopt van Le Puy-en-Velay tot Saint-Jean-Pied-de-Port, een plaatsje aan de voet van de Pyreneeën vanwaar zeer vele pelgrims vertrekken om de oversteek over de bergen naar Spanje te maken en één van de Spaanse caminos aan te vatten.

In 952 na Chr. vertrok de bisschop van Le Puy als pelgrim naar Santiago en keerde 1 jaar later terug in Le Puy. Dit was het begin van de pelgrimage naar Santiago vanuit Le Puy, de Via Podiensis of de GR 65. Een GR die ook nog op mijn lijstje staat.

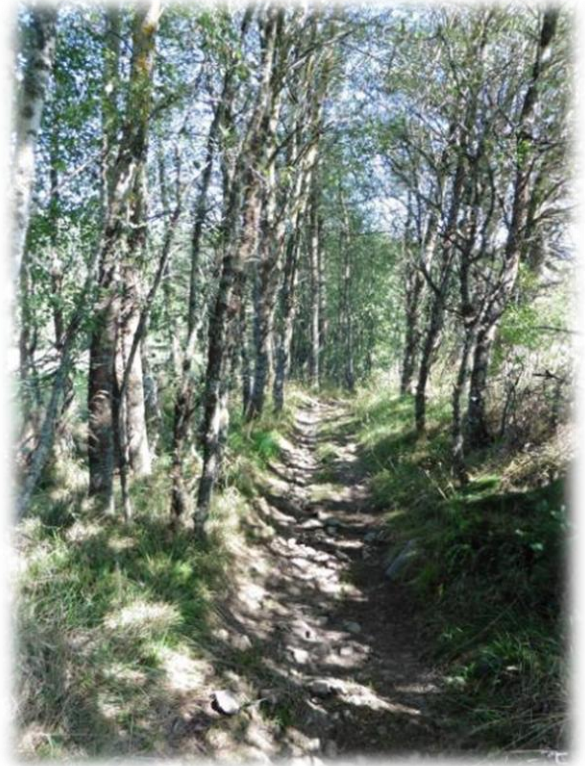
We bevinden ons nu in het departement Lozère. De naam is afgeleid van de Mont Lozère die met zijn 1699 m het hoogste punt is van het Nationaal Park van de Cevennen.

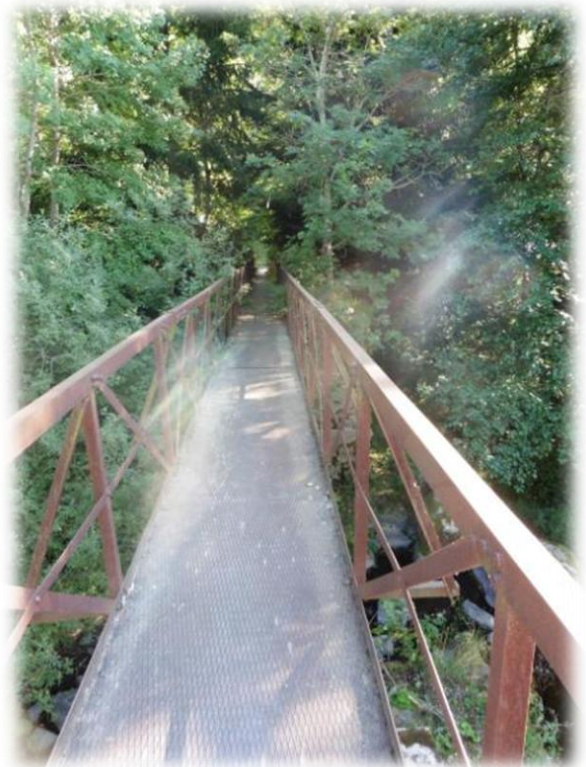
Lozère is na Frans-Guyana het dunstbevolkte departement van Frankrijk. Vandaar ook dat we in dit gebied zo weinig slaappleaatsen kunnen vinden. Er is ook veel leegstand in de kleine dorpjes en veel woningen worden enkel gebruikt als buitenverblijf.

Plots merken we drie volwassen vossen op in een weide. De vossen zien ons niet of laten ons geheel links liggen. Evenwel is er een koe die de vossen opmerkt en die onmiddellijk in de richting van de vossen rent. De vossen kiezen meteen het hazepad.

In Auroux, ons eindpunt van vandaag, is zowel het toeristisch bureau als het hotel en de bar gesloten. Gelukkig is de bakker open en kunnen we daar wat kopen.